

2det Kapitel.

Forsørgelse af Enker.

§ 11.

Enker efter Invalider og dem, der ere dræbte eller dødelig saarede under Tjenestens Udførelse eller døde af en ved Tjenesten paadragen Sygdom, have paa lignende Maade som deres afdøde Mænd og ivoerigt under de nedenfor anførte nærmere Bestemmelser Afgang til Forsørgelse af Invalidefonden, forsaavidt de dertil ere trængende.

§ 12.

Enker, hvis Ægteffab først er indgaaet, efterat deres Mænd havde paadraget sig den Lejembeffadigelse eller Svaghed, paa Grund af hvilken de maatte afflediges af Tjenesten, ere udelukkede fra Forsørgelse, medmindre Manden oppebar Forsørgelse som Invalid af 1ste Afdeling. Under ingen Omstændighed kan Forsørgelse tilstaaes de Enker, hvis Ægteffab er indgaaet efter Mandens 60de Aar eller paa hans Dødsleie, eller hvis Ægteffab var aldeles ophævet inden Mandens Død.

§ 13.

Enker efter Personer af Underbefalingsmændenes og de Meniges og de med dem Eigestillede's Klasser, der ere dræbte eller dødelig saarede under Tjenestens Udførelse, eller ere døde af en ved Tjenesten paadragen Sygdom, kan der, forsaavidt som de have Afgang til Pension eller Understøttelse efter Pensionsloven, som Invalidforsørgelse gives et Tillæg til deres Pension eller Understøttelse, der bringer denne op til den Størrelse, som den ifølge Mandens Tjenestegrad ved hans Død vilde have faaet, naar den beregnes efter 40 Aars Tjenestetid. Hertil kan der efter Omstændighederne og Bestyrelsens Skjon yderligere gives et Tillæg af indtil 100 Kroner, ligesom Invalidforsørgelsen for saadanne Enker, der ikke have Afgang til Pension eller Understøttelse efter andre Lovbestemmelser, fastsættes af Bestyrelsen, saa vidt muligt i Overensstemmelse med de i denne Lov fastsatte Regler.

Enker efter Invalider af de nævnte Klasser kunne af Mandens Invalidforsørgelse beholde indtil $\frac{1}{4}$, naar han var Invalid af 1ste Afdeling, indtil $\frac{1}{3}$, naar han var Invalid af 2den Afdeling og indtil $\frac{1}{2}$, naar han var Invalid af 3die Afdeling.

Enker efter de i § 9 ommeldte Personer have, naar Mændene ere blevne Invalider eller ere faldne eller dødelig saarede under Tjenestens Udførelse eller ere døde af en ved Tjenesten paadragen Sygdom, Afgang til en Forsørgelse af indtil den samme Sum, som de vilde have erholdt i Pension, dersom deres Mænd havde været pensionsberettigede.

§ 14.

De i den foregaaende Paragraf ommeldte Understøttelser tilstaaes som vedvarende; men efter de Oplysninger, der tilveiebringes om den Paagjældendes Trang, kunne de dog senere ikke alene forhoies, men ogsaa forringes indenfor de fastsatte Grændser eller endog ganske indbrages. Understøttelsen, der ydes af Invalidefonden, maa i intet Tilfælde overstige Halvdelen af den Forsørgelse, den afdøde Mand har oppebaaret som Invalid, eller, saafremt han er dræbt eller dødelig saaret eller død af en ved Tjenesten paadragen Sygdom, Halvdelen af den Forsørgelse, der kunde være bleven ham tilbøjet som Invalid i 2den Afdeling.

§ 15.

Enker efter Invalider, som senere ere blevne ansatte i en af Staten lønnet Bestilling, have den samme Afgang til Forsørgelse efter nærværende Lov, som om Manden ikke havde modtaget en saadan Bestilling, forsaavidt som han ikke inden sin Død var bleven af-